

NUESTRO INVITADO

HOY: Marina Carrell i Traveria

Nuestro invitado en esta ocasión es una joven granollerense que gentilmente accede a nuestra invitación, para contestar a las preguntas que vamos a formularle.

Creemos sinceramente que por méritos propios se ha hecho acreedora a esta distinción que le concede nuestro Boletín, ya que no en balde nuestro personaje pertenece a la gran familia claveriana desde los inicios de su infancia, formando parte del Coro Infantil primero, y posteriormente haber sido elegida Madrina del Estandarte, que abandera a los componentes de este grupo de pequeños «cantaire».

Pero aún hay algo más que enaltece, distingue y caracteriza la personalidad de nuestra gentil invitada.

Ella es sin duda alguna en estos momentos, la granollerense más popular dentro del mundo de la Sardana, al haber sido proclamada «Pubilla Universal de la Sardana» el pasado día 2 del presente mes de mayo.

—¿Cuándo nació Marina?

—En una data memorable, l'onze de setembre de l'any 1957.

—¿En Granollers?

—Sí.

—¿Cuándo empezaste a cantar en el Coro Infantil de la Sociedad Coral?

—No recuerdo exactament, però crec anava a complir els deu anys.

—¿Por qué?

—Perquè em feia il·lusió saber cantar.

—¿Qué recuerdos tienes de aquellos no lejanos tiempos?

—Molts i tots agradables. El que sempre recordaré fou el de la trobada dels 3.000 can-

taires infantils que va celebrar-se a la nostra ciutat en la que vàrem representar el conte «L'ocell daurat» en el que nosaltres hi participàrem cantant. Va impressionar-me molt el director Oriol Martorell, que per cert, va venir a dinar a casa.

També recordo les vacances de l'estiu a Cambrils, el senyor Manel Cola, que ens acompanyava, les cantades de les caramelles i el bon caràcter del Mestre Felicià Maresma.

—¿Qué significó para ti el haber sido elegida Madrina del Estandarte de ese Coro al que tú durante algún tiempo aportaste tu voz?

—Va donar-me molta alegria ser padrina de l'Estendard, si bé crec que l'importància, i a tots els meus amics de la Coral va agrair-nos molt, que per primera vegada tinguéssim un Estendard.

—¿Cómo es Marina como «cantaire»?

—Em sembla que no sóc una excel·lent cantaire.

—¿Y como sardanista?

—Ballo la sardana, però no per anar a concursos.

—¿Desde cuándo bailas sardanas?

—Des de molt petita, ja que els pares em portaven a les audicions i en vaig aprendre a ballar-la pel meu compte.

—¿Cuál es la edad ideal para aprenderla?

—Possiblement quan un és petit, si bé crec que totes les edats són ideals.

—¿Es difícil la conjunción bonita y primorosa de manos y pies que marcan el ritmo de esta bella danza catalana?

—És difícil i no és difícil, encara que un

tingui la preocupació d'haver de portar el ritme i comptar els compassos de la música.

—¿Qué es para ti la sardana?

—És l'expressió musical del nostre país i com va dir-nos el poeta Maragall «és la dansa més bella de totes les danses que es fan i es desfan», i és popular perquè a la rotllana de la sardana pot participar-hi tothom.

—¿Alguna vez te habías forjado la idea de ser «Pubilla de la Sardana»?

—No en cap moment.

—¿Por qué te presentaste como candidata para serlo?

—Perquè la Societat Coral m'ho va demanar i penso que en les manifestacions de la nostra terra s'hi ha de participar en bé de la cultura i també perquè era una festa que havia de celebrar-se a Granollers.

—¿Pensabas ser elegida?

—No.

—Parece ser que existió bastante, podría decir competencia, a la hora de la votación. ¿Qué crees tú influyó en el ánimo del público para inclinarse en favor de tu persona con un margen de votos realmente considerable?

—Avui dia encara no he sortit de la sorpresa de la meua elecció i els motius del perquè de l'inclinació del públic no ho sé.

—¿Qué crees se valora más en estos casos, el aspecto físico de la persona o sus cualidades humanas?

—Penso les qualitats humanes.

—¿Te sientes satisfecha de haber sido tú la elegida?

—Sí, ja que m'ha donat a conèixer una agradable faceta catalana.

—¿Qué representa para ti esta distinción?

—Representar el simbolisme de la sardana i assistir als llocs on demanin la presència de la Pubilla.

—Con sinceridad Marina, ¿ha sido elegida la mejor, la más representativa la que más méritos tenía contraídos? ¿Qué dices al respecto?

—Sincerament crec que solament va ser per la qüestió de la votació, ja que les meves companyes Conxita Roura i Pepita Vilarró podien molt bé ser unes excel·lents pubilles.

—Sobre tu persona ha recaído una gran responsabilidad. ¿Me equivoco o no?

—Crec que sí i procuraré fer quedar bé al sardanisme, a la Societat Coral Amics de la Unió i a la ciutat.

—¿Cuál es la misión de una «Pubilla de la Sardana»?

—Una responsabilitat i el goig de participar i propagar la Sardana.

—¿Qué haces Marina, estudias o trabajas?

—Treballo, llegeixo i procuro participar en actes culturals.

—¿Practicas algún deporte?

—Actualment, no.

—¿Alguno que te atraiga en especial?

—El bàsquet, perquè havia format en el club granollerí, precisament en l'equip que portava el conegut i popular esportista Paquito.

—¿Un plato predilecto?

—El bacallà amb panses i els pastissos.

—¿Tu sardana favorita?

—Totes les sardanes.